

Υπάρχει λόγος

Περίσσευμα τρελών

Γράφει
 ο **Τάσος**
Ρέτζιος

Τη Σώτη

Τριανταφύλλου τη γνωρίζω πολύ καλά από τα άγουρα χρόνια της κριτικής κινηματογράφου – ή, καλύτερα, των ταινιών που γίνονταν αφορμή για να γράψουμε για περίεργες, στροφές του βίου (ή και σπιδήποτε άλλο, εδώ που τα λέμε). Φυσικά, τη γνώρισα ακόμη καλύτερα μέσα από τα βιβλία της, τα άρθρα της, τις αμερικανικές περιπλανήσεις της και, πάνω απ' όλα, από την τόλμη της σκέψης και των ιδεών της. Είναι μια διαδρομή που πολλές και πολλοί πάνω κάτω εξηγήτηδες έχουν κάνει ή έχουν νοητικά ακολουθήσει: άγουρη αμφισβήτηση, εσωτερική

Η ΣΩΤΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ ΚΑΤΑΦΕΡΝΕΙ ΝΑ ΔΕΙ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΜΕ ΤΗ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΕΞΩ ΚΑΙ ΤΟ ΕΞΩ ΜΕ ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ ΤΟΥ ΤΟΠΙΚΟΥ. ΚΑΤΑΦΕΡΝΕΙ, ΕΤΣΙ, ΝΑ ΕΣΤΙΑΣΕΙ ΣΤΑ ΚΥΡΙΩΣ ΖΗΤΟΥΜΕΝΑ ΚΑΙ ΝΑ ΞΕΡΙΖΩΣΕΙ ΑΓΡΙΟΧΟΡΤΑ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΤΥΦΛΩΣΗΣ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΑΝΑΚΡΙΒΕΙΑΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΑΥΤΟΜΑΤΙΣΜΟΥ.

αναζήτηση, τίνιγμα σκόνης δεκαετιών, καθαρό βλέμμα, σύγκρουση με το δήθεν νεωτερικό.

Το καινούργιο της

βιβλίο έχει τον τίτλο «Στο πλοίο των τρελών. Οδηγίες χρήσης» (εκδόσεις Πατάκη) και φέρνει στο μυαλό τόσο το βιβλίο της Κάθριν Αν Πόρτερ που έκανε ταινία το 1965 ο Στάνλεϊ Κρέιμερ όσο κι εκείνο του Ζορζ Περέκ («Ζωή: οδηγίες χρήσης»). Ίσως είναι ο χρόνος που αναζητείται και πρέπει να φυλακιστεί με κάποιον τρόπο το στοιχείο που ενώνει αυτόν το συλλογισμό, πόσο μάλλον που η συγγραφέας «φυλακίζει» εδώ πρόσφατα κείμενά της (των δύο τελευταίων χρόνων).

Αυτό σημαίνει ότι η επικαιρότητα δεν θα λείπει από τον αναγνώστη: η Μέση Ανατολή, το Ισλάμ, η διχασμένη Αμερική, είναι όλα εδώ, στοχευμένα με το σκόπευτρο μιας ανεξάρτητης και ανόθευτης φωνής. Όμως, είναι εδώ και η θαρραλέα ανάδειξη της αφέλειας, της υποκρισίας και της ιδεολογικής τύφλωσης όσων υπνοβατούν στις υπερβολές της πολιτικής ορθότητας και φλερτάρουν με ισλαμοφασισμό και με μια μελλοντική Δύση αποκαθαρμένη από ενοχές και λευκά αδικήματα.

Η σκέψη και η γραφή της Τριανταφύλλου, προϊόν ενός ελεύθερου πνεύματος, αλλά και ενός ανθρώπου που ανησυχεί

Εικονογράφηση: Citymag Creative

έντονα (και ενίοτε απελπιζέται) για την πορεία που παίρνει η Δύση, δεν καυτηριάζει απλώς γεγονότα, ανθρώπους και καταστάσεις. Τα χρησιμοποιεί ως παραδείγματα μιας απίστευτης μαλακότητας και ενός εξωφρενικού καθουσαισμού, ιδιότητες με τις οποίες ο δυτικός κόσμος έχει αποφασίσει να αυτοκτονήσει. Και δεν είναι λίγες οι φορές που μας το δηλώνει ευθαρσώς ότι δεν είναι καθόλου αισιόδοξη για την πορεία των πραγμάτων – και αυτό είναι ό,τι πιο αισιόδοξο μπορεί να προφέρει σήμερα.

Εν τω μεταξύ,

η τεχνολογία παίζει τα δικά της παιχνίδια, φτάνει τον δικό της κόσμο, ενόσω εμείς προσπαθούμε να προσδιορίσουμε ταυτότητες, κινδύνους και παρανοήσεις. Η Σώτη Τριανταφύλλου, ανατόμος της ελληνικής και της διεθνούς πραγματικότητας, καταφέρνει να δει το εσωτερικό με τη μαπά του έξω και το έξω με το βλέμμα του τοπικού. Καταφέρνει, έτσι, να εστιάσει στα κυρίως ζητούμενα και να ξεριζώσει αγριόχορτα ιδεολογικής τύφλωσης, επιστημονικής ανακρίβειας και κοινωνικού αυτοματισμού. Οι οδηγίες χρήσης είναι εδώ, όπως και το πλοίο. Αλλά, δυστυχώς, περισσεύουν οι τρελοί... **Ο**

